

Henry Sørensen: Jeg må tilstå, at jeg efter at have hørt hr. Ivar Nørgaards første indlæg blev betydelig mere urolig over embedsmandsrapporten, end jeg har været før. Sådan virkede hr. Ivar Nørgaards tanker og meget stærke udtalelser i forbindelse med det område, som jeg selvfølgelig har hæftet mig særlig ved, nemlig den nordiske fiskeripolitik. Hr. Ivar Nørgaard henvendte sig direkte til regeringen med anmodning om en hurtig behandling og sagde, at hurtige beslutninger skulle træffes. Jeg vil gerne sige til hr. Ivar Nørgaard, at jeg for min del ikke kunne have noget imod, at det hele gik hurtigt, hvis vi i forvejen havde haft tid til en meget tilbundsående undersøgelse af de enkelte erhvervs stilling i den nye union.

Jeg vil også sige, at jeg næsten blev rystet, da jeg hørte hr. Ivar Nørgaard sige, at man ikke skulle pleje særinteresser i denne sag. Men hr. Ivar Nørgaard gik videre — og det var egentlig det, som berørte mig mest — med, at man heller ikke skulle høre efter erhvervsorganisationerne, for så ville det hele bare stagnere.

Jeg bør måske spørge hr. Ivar Nørgaard, hvad tanken med en økonomisk union er. Det må vel egentlig være, at vi alle skulle få det bedre. Hvis det er meningen, og det må vel være målsætningen for det, tror jeg nok, man skal regne også med erhvervsorganisationerne og måske i noget højere grad, end der var lagt op til i begyndelsen. Jeg er derfor glad for at høre statsministeren og andre, der har været inde på dette spørgsmål, sige, at det selvfølgelig er på grund af hensynet til vore eksporterhverv, vore industrier og alt, hvad der hænger på dér, at det varer noget længere. Der er vistnok ingen tvivl om, at lignende hensyn tages i de tre øvrige nordiske lande.

Når man har læst embedsmandsrapporten, må det være enhver klart, at det på det fiskeripolitiske område, hvor jeg bevæger mig i øjeblikket, for det samlede danske fiskerierhverv ville være helt umuligt blot at sige ja. Jeg forstod, at der egentlig ikke var kommet ret meget fra dansk side på dette område, men at det mere drejede sig om et norsk forslag — jeg havde nær sagt et diktat, men lad mig indskrænke mig til at sige et norsk forslag til en fiskeripolitik. Når man har set det, tror jeg ikke, man vil

mene, at det harmonerer med den måde, vi fisker og sælger fisk på her i vores land. Jeg er bange for, hvis vi skulle følge den recept, at det danske fiskerierhverv i sin helhed, både handelen og selve fiskeriet, ville komme ud i alvorlige vanskeligheder. Jeg er også alvorligt bange for, at de muligheder, vi på dette område kan skaffe os med vor geografiske beliggenhed, ville komme i overordentlig stor fare. Det kan ikke være meningen — det kan da vel heller ikke være hr. Ivar Nørgaards mening — at man skal haste så meget, at man bare for at opnå et resultat på national basis flytter problemerne fra det ene erhverv til det andet uden at få nogen løsning på det generelle erhvervsproblem.

Jeg håber, jeg har hørt forkert, ikke mindst med hensyn til dette med organisationerne. Jeg tror det, da jeg jo kender hr. Ivar Nørgaards egen ret nære tilknytning til organisationer, der må være overordentlig interesseret i at få det bedst mulige ud af de tanker, der nu er fremme.

Jeg skal ikke komme ind på i detaljer at fortælle om dansk fiskeripolitik her i dag, men jeg vil gerne pege på to områder, hvor der er en alvorlig afstand, og som jeg ved vil volde store besværligheder for de politikere, der skal føre de videre forhandlinger. For det første er der alene den strukturelle forskel imellem Norge og Danmark på fiskeriområdet. Jeg tænker ikke mindst på de store subsidier, som norsk fiskerierhverv får, og som yderligere udbygges. Jeg tror derfor, at alene på dette punkt vil selve startvanskelighederne være store.

Hvis vi dernæst tager den anden side af sagen, det handelsmæssige, som jeg har berørt før, ligger der også alvorlige problemer dér. Jeg tror, jeg kan erklære her i dag, at vi ikke ønsker at få ændret ved vores handelsform. Jeg tænker på det frie auktionssystem og på den frie konkurrence, vi har. Vi ønsker den så meget mindre ændret, som vi i dag har stærke beviser for, at dansk fiskeri er det fiskeri, der i dag har begået sig bedst i konkurrencen med de lande, der har kørt med overordentlig store statssubsidier. Jeg har hele tiden haft den personlige mening, — og jeg kan da glæde mig over, at den indtil nu også har været rigtig — at vi skal arbejde som et frit erhverv uden en direkte subsidiering og da